

Hlas mého srdce

Jana
Žujová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-88080-91-6 (pdf)

Obsah

KAPITOLA 1	1
KAPITOLA 2	10
KAPITOLA 3	17
KAPITOLA 4	25
KAPITOLA 5	36
KAPITOLA 6	45
KAPITOLA 7	55
KAPITOLA 8	59
KAPITOLA 9	66
KAPITOLA 10	75
KAPITOLA 11	84
KAPITOLA 12	109
KAPITOLA 13	146
KAPITOLA 14	170
KAPITOLA 15	176
KAPITOLA 16	188
KAPITOLA 17	197

Kapitola 1

„Last Christmas, I gave you my heart...“

To nee!!! Je to první, co mě napadne. Otravný budík. Natáhnu ruku na stůl, abych ten protivný přístroj přinutila ztichnout. Samozřejmě moje pověstná šikovnost si opět vybere svou daň. Mobil se rozplácne na zem a je téměř na součástky.

Kouknu se kolem sebe a zhodnotím situaci. Spolubydlící se jen zavrtí a spí dál. Uff... Jako myška se převléknu, uvařím v konvici čaj – tak jako každé kolejní ráno – a přesunu se do kuchyně, kde se střetnu s další spolubydlící, tentokrát však z vedlejšího pokojíku.

„Fuj, jsem se tě lekla,“ zhodnotí Martina můj příchod s letmým úsměvem.

„Díky, ty vždy víš, jak po ránu člověka potěšit,“ odpovím jí a mažu postupně chleba ramou a marmeládou.

„Takže dnes vyrážíš domů? Že se ti chce, v sedm ráno...“ polituje mě upřímně.

„No jo, za dva dny jsou Vánoce, musím se taky doma ukázat... a má přijet ségra s Jackem... to bude uvítání, zase abych překládala.“

Mrknu na hodinky a s děsem v očích si uvědomím, že mi ujede šalina. Splnou pusou pokynu Martině na pozdrav a utíkám ze třetího patra dolů.

„Nashledanou,“ stihnu se ještě rozloučit s pánem u vrátnice a na vysokých kozačkách, které bych v tuto chvíli nejradši vyhodila někam do koše, utíkám směr zastávka.

Řidič se na mě usmívá už z dálky, tím mám jistotu, že počká. Zřejmě se slitoval nad mou obuví. Kecnu na nejbližší volné místo, na důchodce dnes ohledy neberu. Navíc, s obrovskou taškou spíš pouští oni mě. Holt strach z toho, že je nahodím deseti kily zátěže, je daleko silnější než touha sedět.

Celou cestu koukám nepřítomně do tmy. Myšlenky se mi ubírají jen jediným směrem – léto, teplo, bezstarostný život... kdyby to tak šlo...

„Zastávka Zvonařka,“ slyším hlas, který už mi v prvním semestru stráveném v Brně na Mendlovce leze na mozek. Jako střela vyletím ze svého místečka a psychicky se smírůju s vědomím, že mě čeká ohavný, dlouhý a hlavně do kopce situovaný nadchod. Jakoby toho nebylo málo, babička přede mnou se nemůže dostat z šaliny, a já se jen modlím, aby řidič nezavřel dveře dřív, než se mi podaří odtud vylézt.

Mám co dělat. Autobus mi jede za pět minut. Další překvápko mě čeká hned na nástupišti. Přede mnou fronta snad třiceti lidí. Jen doufám, že si budu mít aspoň kde sednout. Po nekonečné době a neuhasínajícím štěstí sama nevěřím tomu, že se autobus rozjel a já sedím.

Sundám si bundu, jsem zvyklá, že se často a hodně topí, a vylovím z kabelky svůj mp3 přehrávač. Pohodlně se usadím, sjedu o něco dolů a opřu si hlavu o opěradlo. Písničky, které mi podle babičky ničí ušní bubínky, mě uklidní a přesunou do fáze, že si dokonce cestu užívám.

V podstatě ten pohled opravdu stál za to. Ranní rozbřesk člověk vidí málokdy. Nebo si nenajde klid a čas jej pořádně vychutnat. Nebo bylo z jedné poloviny temné, až z něj šel strach, ale postupně bylo proráženo paprsky slunce, které ač nepálilo, příjemně hřálo do tváře.

Vjeli jsme na dálnici, na které nás díky bohu nečekala žádná dopravní zácpa, a po dvaceti minutách jsme míjeli Rousínov.

Naproti zastávky se tyčí hudební škola.

To byly časy, napadne mě při pohledu na starou budovu hledící pyšně do ulice. Kolikrát jsem tu procházela v nervech před soutěží... no jo, ne nadarmo se říká, že na Vánoce se objevuje nostalgie...

Studený vánek mě probere ze snění a vzpomínek, a když už je konečně i poslední cestující v autobuse, můžeme v naší cestě pokračovat.

Při pohledu na sochu Svobody v Komořanech se pousměji – jako pokaždé, když tudy projíždím. Přestože tu je již dlouho, stále se najdou lidé, kteří nad touto vymožeností kroutí hlavou a na adresu newyorského klenotu sesunou snůžku pomluv.

Za pár minut už vidím ceduli „Vítá Vás město Vyškov!“ což mi zvedne náladu a po chvíli přestupuju na městskou linku, která mě doveze téměř až před domovní dveře.

Před tím, než strčím klíček do zámku, se na okamžik zadrhnu a vypnu mp3 přehrávač. Přece jen, za počáteční konflikt mi to nestojí. Hádky, ve stylu „Vždyť s tím nic neslyšíš, něco tě zajede!“, by mi v dané situaci určitě nepřidala.

„No neee, zatoulanec se vrací domů,“ slyším již od vchodu rýpavé poznámky svých rodičů. Dělán, že jsem nic nepostřehla, sesunu ze zad zátěž, co mi drtí všechny kosti a svaly, a rozvalím se do křesla.

„Snídalas aspoň?“ dělá si starosti mamka a už mi podsouvá pod nos vánočku a cukroví.

„Jo, už jsem jedla...“ argumentuju, což mi ovšem není absolutně k ničemu, jelikož je schopná to do mě narvat třeba i násilím.

„Co nového v Brně? A co kolejní Vánoce? Oslavilas to s holkama pořádně? A Radek?“ vyvalí na mě tatík milion otázek, na které ani nemám sílu reagovat.

„Tak ji nech aspoň sníst tu snídani,“ zastane se mě máma, ovšem jen proto, aby mohla tatíka usměrnit a za pět minut mi položit ty samé otázky znovu.

„Jo, všechno v pohodě. S holkama jsme si to užily, v tašce mám i dárky, co jsem dostala. A s Rádou taky fajn. Klape nám to. Co Jane? Už se tu ukázala?“ snažím se pozměnit téma a směřovat ho na sestřičku.

„Nevděčnice jedna, jasně že ne. Té kdybychom vyloženě nenařídili příjezd, tak se na nás vykašle úplně. Mají s Jackem *předvánoční období*, tvrdila do telefonu.“

Od té doby, co žije s Jackem v Praze, se vidíme jen málokdy. Poznala se s ním v Londýně na letní brigádě. Byl synem tamního farmáře, u kterého sklízela jahody. Podle jejích slov to byla *nemožná práce*, ale využila ji zřejmě efektivně, když ulovila takového krasavce. Naši se pak těžce smiřovali s tím, že si nenašla Čecha a báli se, že zůstane

v cizině. Jack však všechny překvapil a nastěhoval se do Prahy, kde Jana studuje medicínu.

Jannie byla vždy úspěšnější než já. Dobře se učila a kromě toho měla obrovské nadání téměř na vše. Mokrát jsem si vedle ní připadala *méněcenně*. Když se dostala na medinu, naši mohli pýchou prasknout.

Já umím *jen* hrát na klavír a zpívat, tím mé nadání končí – ale i tak si myslím, že nejdůležitější je, že mě to baví. Všechny hodně překvapilo mé rozhodnutí jít na Mendlovku. Se školou jsem neměla nikdy problémy, šla jsem ve šlépějích své starší sestry, ovšem mé touhy a představy o budoucím povolání byly, jsou a budou podstatně *jednodušší* – cestovní ruch.

Naši mé rozhodnutí dodnes nechápou. Každý si pro Mendlovku pamatuje název *hnojárna*, i když už to dávno není pravda. Jediný, kdo ocení mé studium, je paradoxně má starší sestra. Sdílí se mnou lásku k Anglii a cizině. Trochu jí závidím, že bude mít v *Království* druhou rodinu, ale koneckonců vždyť bude vlastně tak trochu i *moje*.

„No tak, Lucko,“ probere mě tátův hlas, „nádobíčko čeká. Pomoz mamce, ať na to není sama.“ S odporem sáhnou po utěrce a nakráčím do kuchyně.

Kéž bychom měli doma myčku!!!

„A co zkoušky?“ snaží se máma *naladit* atmosféru.

„Jo, zatím mám všechny zápočty, matiku jsem dala na předtermín, teď už jen těch *zbývajících* sedm předmětů a je to v cajku.“

Mé nadšení ovšem maminka nesdílí a *rýpe* pořád dál.

„Já jen, aby tě ten Radek moc nezaměstnával. Měla bys myslet na školu a ne na kluky. Na ně máš času dost, vzdělání je nejdůležitější. A ani jsi nám ho nepředstavila, nemyslíš, že už je nejvyšší čas?“ udeřila přesně tam, kde jsem to očekávala mnohem dřív.

„Jsme spolu bezmála tři měsíce, pokud to bude vážné, představím ho. Nemyslím si, že je to nutné tak brzo.“

Uklidím hrnce do skříně a pokládám téma za uzavřené. Omyl.

„Vem si příklad z Jany, Jacka jsme poznali prakticky hned.“

„Jenže já nejsem sestřička, nemusím se chlubit po *celé* rodině. A Radek je Čech, neboj. Nikam mě neodveze, pokud se bojíš o tohle,“ chtěla jsem poněkud ironicky odlehčit stále houstnoucí atmosféru.

Naštěstí můj úsměv zabral, ovšem jen do doby, než mi přišla smska.

Ahoj Lucko, tak jsem slyšel, že už jsi doma. Nevyrizime odpo treba na bruslak?

„Kdo ti píše?“ nasísá mi máma přes rameno a přímo hoří nedočkavostí.

„To je Petr,“ odpovím suše a už klepu písmenka do prázdné smsky.

„Hm, tak jednoho máš na bruslák, druhého do postele, pěkně to vedeš.“

„Je to jen kamarád,“ snažím se jako vždy vysvětlit, že *vztah* mezi holkou a klukem může být čistě přátelský, což ovšem máma nebere v úvahu...

„Kamarád taky rád, měla bys přemýšlet, co děláš.“

Na další výchovné poznámky už opravdu nemám náladu, tudíž mamčin hlas беру jen jako periferní a dál se soustředím na odeslání smsky s odpovědí.

Ahoj Peto, jsi rada te uvidim. Tak kolem druhe?

„Takže budeš zase pryč z domu?“ dovtípí se rychle. „Sotva jsi přijela z Brna, hned utíkáš. To to s náma opravdu nemůže ani jedna z vás dvou vydržet déle než půl dne?“

S omluvným výrazem a pokorou vyzářující z očí jí *jemně* naznačím, že opravdu po obědě odcházím, avšak nezapomenu dodat, že za dvě tři hodinky budu zase sedět doma na gauči. To ji mírně zklidní, a tak můžeme v klidu dodělat nádobí a prostřít k obědu.

Kolem čtvrt na tři se procházím okolo zimního stadionu, dřív jsem to opravdu nestihla, a vyhlížím mého dlouholetého kamaráda. Vysoký blondýn se však ne a ne ukázat a mám sto chutí mu napsat, že odcházím, jelikož akademická čtvrt hodinka je už dávno pryč. Vytáhnu mobil a se zděšením si všimnu pěti zmeškaných hovorů. Ten poslední je doplněn i vzkazem v hlasové schránce. V obavách, co uslyším, jej zapnu.

Jen prosté: „Zavolej mi“.

No, mohlo to dopadnout hůř... okamžitě vytočím Petrovo číslo. Ten mi to však tícne a během pár sekund volá sám: „No ahoj, kde jsi, prosím tě? Už tu na tebe čekám půl hodiny. Jsem vymrzlejší jak ratlák.“

S omluvou, jež krmím mobil, nakráčím k pokladně.

„Jednou, prosím.“

Paní se na mě usměje: „A který Vám mám dát? Dětský anebo dospělý?“

Úsměv jí oplatím a tichým hlasem dodám, že za dětský se zlobit nebudu.

S díky v očích projdu dál a plný stadion lidí mě doslova uvede do transu. A jéje, snad nikomu neublížím...

Z dálky se na mě culí Petr, zřejmě ho vztek přešel a za pár minut, kdy bojuju s novými bruslemi, *frčíme* na ledě. Upřímně, spíš on. Já se snažím pokud možno jet a v případě krize získat rovnováhu zapřením se o jeho ruce. Teda je fakt, že ty čas od času zabrousí i někam jinam, ale oba víme, že je to jen součást našeho věčného *nevinného* popichování.

„Tak co ségra? Už se ukázala doma? Já jen jestli trénuješ angličtinu...“

Chtěla jsem mu za jeho provokaci podstrčit nohu, ale málem jsem se zabila. Nakonec jsem byla vděčná jeho velmi rychlé reakci, kdy mě stihl zachytit ještě před téměř jistým pádem.

„Ještě se neozvala... ale všichni na to čekají. Taky by mohla sestřička pro jednu překládat sama. U nich doma to taky nedělám já.“

Začal se řezat jako poleno: „Už vidím, jak jim při *tom* svítíš a překládáš...“

Na takové poznámky jsem od něj zvyklá, ale přesto si nenechám ujít příležitost mu drzost oplatit.

„Jasně, víš jak – já jim klidně budu svítit. Za to *tobě* už se nerozsvítí...“ slavím svůj malý osobní triumf, který dokreslí

náhoda, že ztratí balanc a válí se na ledě společně s malým klučinou, kterému se ocitl v cestě.

„Vidíš, to máš za to, dobře ti tak. Bůh existuje...“ jdu do kolen.

Jeho potupný výraz mluví za vše. Div tomu dítě neublížil...

Po dvou hodinách máme bruslení oba dost, a tak se rozhodneme to pro dnešek zabalit. Skolená nesmírnou únavou padnu na lavičku, kde sotva zvládám vyzout brusle a hupsnout do kozaček, které byly první po ruce, když jsem odcházela z domu. Pro příště jsem poučená. Celou cestu zpátky jsem skuhrala.

S mamkou se střetnu hned u dveří. A začne na mě pěkně zostra: „Takhle zničená z bruslí, jo?“

Je mi jasné, že žertuje, ale nemám sílu jakkoli reagovat. Vypiju si *povinné* káfičko a podobných poznámek si nevšímám.

Kapitola 2

Sotva otevřu oči, už slyším povyk z obývacího pokoje. Naši lítají sem a tam a neustálé řinčení skla společně s tlukotem kladívka mě opravdu nenechá spát. Protáhnu se a vyskočím z postele omrknout, co způsobilo takový povyk v devět hodin ráno.

„No to je dost, že taky vylezeš z postele! Tolik hodin! Rychle na sebe něco hod' a pojd' mi pomoci s obědem. Polívka je od včerejška, jen zavař nudle a na další dej péct kuře,“ křičí na mě máma pobíhající v rozevláté košili a současně pérující tatíka, který se snaží poutírat prach ze skleniček ve vitrině a zatlouct trčící hřebíky z prahu.

Otázka, zda sestřička ohlásila příjezd, je v dané situaci téměř zbytečná.

„Přijede Jana s Jackem, dnes na oběd. Tak radši poslechni mámu, nebo to tu nepřežijem,“ mrkne na mě spiklenecky a mně dojde, že nejlepší bude opravdu neodporovat.

Najdu ve spížce zbytek nudlí, budou muset stačit, a z ledničky vylovím kuře. Opláchnu jej pod studenou vodou a v momentě, kdy bojuju s jeho porcováním, mi zavibruje mobil. Místo jedné smsky po mně touží hned dva lidé.

Ahoj Luci, pujdem odpoledne pokecat? Mam novinky, budes koukat.

Otevřu první z nich a s lítostí odpovím záporně. A to jsem svou nejlepší kamarádku Terku neviděla aspoň měsíc...

Ahoj Luci, tak co svatky? Uzivas v rodinnem kruhu? Ja jedu domu az zitra, jsem tu sam, styska se mi...

Bodne mě u srdce. Taky se mi stýská. Chudáček Radek. Vyměním si s ním několik písmenek a za neustálého povykování, ať už konečně začnu vařit a přestanu vypisovat hovadiny, osmažím kuře na másle, aby dostalo tu správnou zlatavou barvu.

„Hallo, everybody!“ slyším ode dveří přesně ve dvanáct hodin. A jéé, velká dvojka dorazila. Podliju kuře, aby se mi ve finální fázi nespálilo, a utíkám se přivítat.

„Hi, Jack,“ automaticky odpovím a všimnu si, že počet hostů je poněkud odlišný od očekávání. Jana se snaží hbitě reagovat: „Ahoj, to je Eddie, mladší bratr Jacka. Přijel za námi do Prahy a trval na tom, že chce poznat budoucí *new family*.“ Vidím na našich, že s tím nepočítali, ale přivítají mého budoucího švagra jako ztraceného syna.

„Hi Eddie,“ pozdravím i jeho a neujde mi, že má velmi atletickou postavu a ještě atraktivnější vzhled.

„Nice to meet you Lucy,“ podá mi ruku na pozdrav, ovšem přitáhne si mě blíž a vlepí mi pusku na rty.

„Co děláš? Pako...“ vyjedu na něj česky. Což ho poněkud rozhodí, protože naši řeč neumí vůbec. Celé rodince ale vše připadá velmi vtipné.

„What has she said?“ kouká kolem sebe Eddie zmateně, načež Jack reaguje slovy: „She likes you...“

To všechny rozesměje dvojnásob a Eddie si připadá trapně. V dalších minutách se mi snaží podlízat, jak jen může a na slova: „Sorry, I have a boyfriend,“ nereaguje vůbec.

Po obědě, který probíhal laicky řečeno *čechoangličtinou*, jsme nechali Jacka s Eddiem o samotě a já odtáhla Janču do obývacího pokoje.

„Tak jak se máš? Povídej...“ urvala jsem nám alespoň na chvíli čas pro sebe. Naši mezitím v kuchyni dělali nádobí a tatínek se snažil perlit tím, že se pokoušel komunikovat s Jackem anglicky. Ovšem upřímně, jednodušší by pro jejich domluvu bylo, kdyby to Jack zkusil česky...

„Já jsem tak šťastná, Luci. Jack je skvělejší. A máme pro vás překvápko. To budete koukat... vánoční dáreček. Myslím, že nejvíc nadšená z něj budeš ty. A co Radek? Ten tvůj nový objev...“ usmívá se spiklenecky a štouhá mě do ramene.

„No, taky je *skvělejší*,“ jsem méně výmluvná, ale nechci se bavit o sobě. Vždyť jsem ji neviděla déle než dva měsíce a jsem zvědavá, co nového se přihodilo jí. Povídáme si déle než hodinu, pak už to naši psychicky nevydrží a musíme jít překládat, o čem si ti dva Angličani brebentí.

„My mít překvapení. Dárek pro Vánoce.“ Jackova čeština je kolikrát hodně k pobavení.

„To je moc, Jani... muselo vás to stát spoustu peněz,“ spustí mamka po otevření obálky. Moje zvědavost v té chvíli nezná mezí!

„To nebýt pravda, my vybírat s láskou. Moji rodiče rádi poznat Vás na osobno,“ snažil se Jack vyjádřit, že letenky do Londýna jsou naprosto perfektní.

„No teda švica, to koukám,“ projevím největší nadšení ze všech. „Jsi super,“ vlepím jí i Jackovi pusu na tvář.

„And me? Nothing?“ koukne Eddie smutně. Na jeho adresu se jen mírně pousměji.

„Ale, Jano, vždyť víš, že se bojím sednout do letadla,“ projevím jako první strach máma. Eddie, i když neumí česky ani žbleptnout, zřejmě pochopil, co tím míní a dodal: „No problem, it is safe...“

Je zvláštní, jak se dokážou lidé pochopit, a přitom si nemusí rozumět ani půl slova.

„Ale letenky jsou až na třetího ledna! To zůstanete na celé vánoční svátky a pak poletíme společně, nebo to plánujete ještě jinak?“ zajímalo zase tátu.

„Jack pojedou po Štědrém dnu domů společně s Eddiem a já tu zůstanu přes Silvestra a na Nový rok. Poletím druhého ledna, abych pomohla Smithovým s přípravami, a vy s Lucy za námi přiletíte druhý den. No nebude to fajn?“

Naše tohle sdělení přímo nadchne. To, že Jana bude doma přes svátky, byl pro ně ten nejhezčí dárek.

A pro mě samozřejmě taky. Už se těším, jak si ten týden spolu užijeme.

Kolem čtvrté odpoledne, kdy nastal ten správný čas na káfičko, jsem se zvedla, že jej udělám. Eddie vycítil, že v rodinné idylce dělá tak trochu *křena*, a nenapadlo ho nic lepšího, než že mi pomůže.

„Lucy? Can I help you? I feel quite alone between them...“
Chtěla jsem ho poslat *někam*, ale když jsem nahlédla do obýváku, kde se naši rozplývali nad společnými fotkami z dětství, zželelo se mi ho.

„Yes, you can. Here are the glasses and coffee is in the box overthere.“

Za celou dobu nepromluvil ani půl slova. Jen mě pozoroval. Trochu mi to vadilo, ale zároveň i imponovalo. Když se natahoval pro kávovou dózu, nešikovně mu upadla. Sehnula jsem se, že to uklidím a zachráním alespoň to málo, co zbylo, ale on mínil to samé. Takže naše hlavy zažily docela ostrý střet.

„Sorry, sorry about all. It was an accident... I will clean it...“

Tahle situace nás mírně spřátelila, nejspíše prolomila ledy z prvního dojmu. Celý zbytek večera jsme se bavili a dozvěděla jsem se o něm spoustu věcí. Nakonec je celkem fajn. Studuje na Oxfordu. Vždy jsem měla o lidech z této univerzity spíše horší mínění, ale jak se ukázalo, objevují se tam i *normální* kluci. Trochu mě překvapilo, že Eddie nemá přítelkyni. Při pohledu na jeho svalnaté vypracované tělo se mi tajil dech. A azurově modré oči se zlatavými vlasy celkový úžasný dojem jen podpořily.

„I can't believe you are single. You're attractive and nice.“
Musela jsem přerušit jeho vyprávění, tahle věc mi opravdu nešla do hlavy.

„I'm quite shy,“ řekl.

„Ty a stydlivý? To bys mě rozesmál...“ Vykulil na mě oči a já si uvědomila, že mluvím česky.

„You aren't shy... what about our first meeting? The kiss??“ naznačila jsem mu, že stydlivý kluk nelíbá holku na prvním setkání.

„I don't do that. It was just with you. I felt you will like it,“ usmál se spiklenecky.

„Hele, bavte se *normálně*. Nebo překládej, Lucko, my ničemu nerozumíme,“ ozvala se směrem k nám mamka.

„Já nic překládat nebudu, máte aspoň motivaci naučit se anglicky. Je nejvyšší čas, abyste si mohli pokecat s Jackovými rodiči...“

Jack, jakmile zmerčil své jméno, koukal všem do obličeje a snažil se z nich vyčíst, o čem šla řeč.

Jane byla očividně spokojená. Láska z ní přímo zářila. Držela se Jacka jako klíště a já se na chvíli zasnila.

Škoda, že tu takhle nemůžu sedět s Radkem...

„Hey Lucy, are you in love?“ probudil mě ze sna Jack. Odpověděla jsem jen nepatrným přikývnutím a odešla do koupelny, abych si mohla v klidu a nerušeně zavolat.

„Ahojky, ani nevíš, jak jsem rád, že tě slyším...“ promluví na mě Radek sametovým hlasem.

„Já tebe taky, jen mi tu chybíš. Přijela Jana s Jackem a Eddiem, to je Jackův mladší brácha, a zůstanou tu i zítra na Štědrý den. Ale Vánoce budeme slavit *po česku*. Žádný krocan a crackers.“

Zmerčím malou nejistotu v jeho hlase. „A ten Eddie, jak moc je mladší?“

Musela jsem se začít smát.

„Neboj, je stejně starý jako já, ale ráda mám jen tebe.“

„No jen aby. Chovej se slušně jo? Nebo si tam pro tebe dojedu,“ nasadí lehce žárlivý tón, který mi imponuje.

„Už vidím, jak tu stojíš před celou mojí rodinou...“

„Ehm, pravda...“ ozve se na druhém konci.

„Tak si užij Vánoce a budu se těšit, až se uvidíme. Mezi svátky se určitě stavím v Brně a něco podniknem, co ty na to?“ zeptám se v očekávání.

„Už se těším. Veselé Vánoce. Papa!“

A byl fuč...

„Nezabalíme to?“ mrkne na nás máma kolem půlnoci. Přišlo mi vtipné, že měl Jack nachystané *oddělené* lůžko na roztaženém obývacovém gauči – ale naši jsou v *tomhle* poněkud staromódní.

Kapitola 3

Ráno bylo kruté. Už od devíti hodin mi mobil vibroval téměř každých pět minut a paměť byla zaplácána snad dvaceti vánočními přáníčky. Ovšem kdyby jenom to... Petr si nenechal ujít tu příležitost vzbudit mě dokonale...

„Veselé Vánoce, prcku! Vstávat a cvičit!“ zněl mi v uších jeho hlas. Nechtěla jsem nadávat do mobilu, ovšem co mi zbylo, že: „Seš normální? Copak za ty roky nevíš, že vstávám minimálně v deset ráno?“

„Jasně že jo, a právě proto to dělám.“ I přes ten malý přístroj jsem *viděla*, jak se kření.

„Ty jsi ranní ptáče,“ konstatoval ironicky tatínek v momentě, kdy jsem ještě neupravená vylezla z postele a namířila si to rovnou do kuchyně, kterou provoněla vůně čerstvě upečené vánočky. Vůbec jsem neregistrovala naše britské návštěvníky. Ve vytahaném pyžamu a vlasy každým na jinou stranu jsem se natáhla pro nůž a slastně ukusovala z toho božího daru.

„Good morning,“ vítali mě oba hoši, já je však vůbec nevnímala. Přečetla jsem si všechny smsky a zapnula noťas, abych mohla všem odpovědět podstatně *levnějším* způsobem – na Facebooku.

Když jsem to spáchala, přihlásil se Radek. Byla jsem tedy *zaměstnaná* na další hodinu...

„Pojď mi pomoci aspoň s tím salátem,“ hudruje mamka z kuchyně. Nezbyde mi tedy nic jiného, než se se svou láskou rozloučit a *nakráčēt*.

Pohled, který se mi naskytne už ve vchodu, by stál za publikaci na titulní stránce *The TIMES!* Jack porcoval kapra a Eddie se snažil okrájet brambory na salát – evidentně poprvé v životě.

„You are perfect cooks,“ polichotím jim ironicky.

Hodí po mně všeříkající pohled a dál se věnují svým *kuchařským umům*.

„Kdyby ses radši přičinila,“ okřikne mě máma.

„A co Jane? Ta nemusí?“

„Jana jela ještě koupit nějaké cukroví. Letos jsem na to byla úplně sama, moc jsem nestíhala.“

Je mi jasné, že na to nemůžu říct *ani půl slova*, a tak se přidám k Eddiemu, který je na tom podstatně hůř.

Neujde mi, jak si mě máma změří. Přestože neumí anglicky téměř nic, vidím na ní, jak se snaží pochytit alespoň téma, o kterém se s Eddiem bavíme.

Nakonec si přípravy na štědrovečerní večeři užijeme. S klukama je totiž docela sranda. Z našeho hlasitého smíchu a naprosté pohody nás vyruší až rána jako z děla. Zaúpění taktéž nejde přeslechnout.

Se zvědavostí a obavami vejdemo do obýváku. Tatínek, ve snaze upevnit vánoční stromeček do stojanu, visel na pár silných větvích a muselo ho to dost bolet, zvláště pak na určitých místech...

„Ježiši, můžou být alespoň jedny Vánoce v klidu a v pohodě? A hlavně bez úrazu??“ rozčilovala se mamča, ale přes náš hlasitý smích jí moc rozumět nebylo.

„No co, to ten strom a stojan. Nemůžu za to, že prodávají takové šunty...“

Po obědě, na který se dostavili všichni bez větších ztrát na zdraví, si sednu k už nazdobenému vánočnímu stromečku a láduju do sebe cukroví.

Přidá se ke mně Janča a začne rozhovor, který mi není zrovna *dvakrát příjemný*. „Co Radek? Už bylo vánoční přání?“ mrkne na mě se vší zvědavostí.

„Ehm, no, popřáli jsme si ráno na Facebooku,“ řeknu smutným hlasem.

„Lucko, ty nejsi tak šťastná, jak se tu všem snažíš dokázat, že ne?“

Proč jen musí mít ve všem pravdu!

Potřebuji se vyprávět, a tak nakonec kápnu božskou: „Víš, mrzí mě, že mi dává najevo své city, jen když jsme spolu... Když jsem já doma a on se svou rodinou nebo přáteli, neexistuju pro něj. Tedy do chvíle, dokud se mu sama neozvu...“

Slzy se mi derou do očí, i když snaha je zastavit je mnohem silnější. Sestra mě obejmě. Spustím na ni lavinu svých pocitů.

„Ze začátku to bylo moc fajn – volnost a spousta zábavy. Ukázal mi život mnohem pestřejší, než jaký jsem ho doposud znala. Byla jsem nejšťastnější holka na světě. Ale pak jsem se sešla se svou kamarádkou. Vylila mi srdce, své představy o ideálním klukovi, a já si při jejím líčení uvědomila, že Radek nemá *ani jednu* z těch pozitivních vlastností, které jsem

u kluků vždy hledala. Naopak má spoustu těch, které jsem u druhých odsuzovala...”

Z mého upřímného projevu nás vyrušili Eddie s Jackem. „Oh, sorry, we didn't know that you are here,“ omluvil se Jack pohotově za oba, i když vlastně vůbec nebylo za co.

„That's ok,“ otřela jsem slzy. Z Eddieho výrazu jsem vyčetla, že je velmi zvědavý, co se stalo. Ale choval se jako gentleman a veškeré otázky si odpustil.

Všichni jsme se sesedli na gauč a koukali na pohádky, bez kterých si absolutně nedovedu představit Štědrý den. Bylo zábavné pozorovat naše dva vzácné hosty ve snaze pochopit hlavní pointu příběhu. Spíš sledovali obrázky a hledali ve výrazech herců obsah pohádky, který jsme jim předem vylíčili.

Kolem šesté odpoledne jsem stihla s Jančou prostřít štědrovečerní stůl, na kterém nechybělo nic, co jsme pokládaly za důležité. Do proutěného košíku jsme umístily chleba, cibuli, česnek, ovoce, cukroví a přidaly solničku s pepřem. Pod talířek jsme z rodinného fondu složily každému tisícovku a utíkaly se pobavit s klukama, kteří se pokoušeli zvládnout alespoň pár ze základních českých vánočních tradic.

„Aby nám tu vůbec nějaké to jablko zůstalo,“ usmíval se táta, když viděl, jak kluci bojují a nožem a mají obrovskou radost z hvězdiček symbolizujících zdraví.

„A kdo bude házet papučí? No děvčata? Snad nám nezůstanete na krku moc dlouho,“ přidal na hlasitém smíchu a napjatě očekával, kam bude mířit špička boty. Zdali ven anebo zůstaneme další rok obě doma.

Janča házela jako první a její bota si to namířila ven tak jasně, že už to nešlo popřít ani mamčinými poznámkami ve snaze nechat si sestřičku pěkně *pod zámkem*.

Jack nic nechápal a zeptal se: „What does it mean?“

Nemohla jsem si nechat ujít to potěšení vmést mu do tváře nadcházející svatbu osobně: „It means that you will marry Jane next year.“

Zprvu se zděsil, pak zčervenal a následný smích vše odlehčil.

„That’s your turn,“ mrknul na mě Eddie a naznačil, že ho zajímá i *můj* ortel.

Vím, že to v podstatě nic neznamená, ale stejně jsem si v duchu přála, aby bota zůstala pěkně stranou dovnitř. Tak se nakonec i stalo a všem se očividně ulevilo.

Další tradice jsme vynechali. Barboroky nám nevykvetly a lodě po vodě jsme nikdy nepouštěli. Myslím, že *London Boys* byli unešení i z těch, co jsme uskutečnili a žádné další už ani neočekávali.

Mamka pak nalila na talířky všem polévku, která byla tradiční – houbová s nudlemi. A po nezbytném proslovu s přípitkem, který měl jako každoročně tatínek, jsme se pustili s chutí do jídla. Samozřejmě až na ségru s tátou, kteří obchodovali s Jackem a Eddiem – houby jsou totiž jediné jídlo, které opravdu *nestráví*.

Po smaženém kaprovi s výborným bramborovým salátem jsme se přesunuli do dětského pokoje, kde máme už od raného dětství vestavěn klavír. Sedla jsem si na točící židli a pustila se do hraní koled. Abychom přece jen zapojili kluky do vánoční nálady aktivně, zpívali jsme všechny v anglické

verzi. Nezapomněli jsme ani na White Christmas, Jingle bells a Holy night.

Vyrušil nás až zvoneček, kterým si nás *Ježíšek* zavolal ke stromečku. Za pár vteřin jsme se už rozpývali nad krásně osvětleným stromečkem a úhledně zabalenými dárky.

I kluci uznali, že naše tradice mají své kouzlo. A když už bylo vše rozbalené, slíbili nám, že příští rok oslavíme Vánoce *po anglicku*.

Chvíli jsme si povídali nad skleničkou bílého vína, ale pak už i na mě padla únava, načež jsem se rozloučila a namířila si to do postele.

Nemohla jsem usnout. Hlavou se mi promítal můj dosavadní vztah s Radkem a sama sobě jsem si nadávala, jak jsem mohla být tak pitomá a nevšimla si, že mu jde jen o to se pobavit.

Po chvíli jsem pokusy o spánek vzdala a zapnula Facebook. Hned po přihlášení mi přišla zpráva od Petra.

Petr: Ahoouoj prcku, tak jak jsi oslavila Vánoce?

Lucie: No, Vánoce byly super, s klukama byla sranda :-P. Ale není mi zrovna dvakrát fajn...

Petr: Udělal ti něco ten kretén? Jestli jo, tak přísahám, že nedožije rána!!

Lucie: Nech to být... právě že neudělal nic, vůbec nic...

Petr: Mrzí mě to, nechci, aby ses trápila. Ty si to nezasloužíš. A on si hlavně nezaslouží tebe. Mysli na to!

Lucie: Jsi hodnej, ale tohle je jen můj boj... ahoj

Odhlásila jsem se. Jenže v momentě, kdy jsem se chystala vypnout počítač úplně, mi na Skype přišla zpráva. *Uživatel Petr: Přidejte si mě, prosím.* Říkala jsem si, co to proboha dělá, ale jeho žádost jsem přijala a také vzala hovor.

Zapnula jsem i webkameru a čekala, co se bude dít. Najednou jsem něco uslyšela, ale bylo to moc potichu. Nedalo mi to, musela jsem tlačítkem *Hlasitost* zvýšit frekvenci a napjatě očekávala, co se stane.

„Atentát, v posteli... vše co mám rád, rozdělí. Na dva ostrovy, od sebe daleko, všechno v nás už přeteklo...“

Musela jsem se začít smát bez ohledu na to, že jsem ještě před minutou slzela. Víím, kolik ho to muselo stát přemáhání, zpívání totiž k smrti nesnáší. Jeho pokus o zvednutí mé nálady jsem náležitě ocenila – přes Skype jsme si psali ještě další hodinu – tedy do doby, než mě přišla okřiknout máma, že to mám *laskavě* ztlumit a jít spát.

Než jsem *zabrala*, zazvonil mi mobil: „Nazdar, zase já,“ uculoval se Peťa.

„Tys mi teda dal, nemohla jsem zastavit smích ještě další půl hodiny,“ uznala jsem, že se mu jeho *číslo* povedlo. Šeptala jsem pod peřinou, takže jsem dusila jednak svůj hlas a jednak taky sebe samotnou.

„Víš, moc mě mrzí, že se trápíš. To nedělej. Vezmi si z toho vztahu jen to dobré a na to špatné zkus zapomenout...“ Neměl s tím vůbec začínat. Smích se změnil opět v pláč a potoky slz nešly zastavit...

„Ty tomu nerozumíš. Já do toho vztahu dala vše, měla jsem ho ráda jako nikoho. Vložila jsem do něj své představy, ideály, doufala jsem, že ho dokážu *změnit*. Nebo že si mě aspoň bude vážit – když milovat neumí...“

Povídali jsme si, moc mi pomohl. Děkovala jsem bohu za to, že ho mám, protože pravé přátelství je častokrát mnohem víc než skutečná láska.

Kapitola 4

Vzhledem k tomu, že jsem včera *vytuhla* až kolem třetí ráno, nebylo dnešní vstávání nijak růžové. Kolem jedenácti hodin mi mamka začala bušit na dveře, že bych už mohla vylézt z pelechu a přičinit se v domácnosti. Navíc nás čekal povinný oběd u babičky.

S očividnou neochotou jsem se přece jen nějakým záhadným způsobem dostala do obýváku, kde všichni spokojeně popíjeli kafičko. Ovšem počet osob se ze včerejška zredukoval.

„Kde je naše britská dvojka?“ nadsadila jsem s trochou hrané ironie.

„Už dávno na letišti, nezaspala bys jejich odjezd, kdybys včera netlachaala *kdo ví s kým* do rána...“ reagoval tatínek.

Neměla jsem ani náladu a ani potřebu jim nějak vysvětlovat své ponocování, a tak jsem dělala, že jeho poznámka šla mimo mě.

„Škoda no... ale uvidíme se přece všichni brzo v Londýně, ne?“ mrkla jsem šibalsky po ségře, která byla snad jediná, co mé nadšení sdílela. „Jo, a pozítří pojedu do Brna. Slavíme s holkama toho Silvestra, jak jsem vám říkala...“ Mamčiny oči v sloup mi daly dostatečně najevo její nesouhlas.

„Mami, no tak, vždyť jsme se o tom bavily, plánujeme to vážně dlouho...“ zaútočila jsem psím pohledem, který zabírá téměř vždy. Nezklamal.

Oba dva volné dny prosedím nad knížkami. Jenom blázen a já si může zapsat zkoušky mezi vánočními svátky... Drtila

jsem do sebe jeden ekonomický pojem za druhým. A přísahám, že večery byly tak kritické, že mi hlava třeštila stokrát víc než po opici.

„Už to umíš?“ nasísala mi mamka do pokoje snad každou hodinu. Byla jsem tak nervní, že jsem ji zpočátku ignorovala a později i nadávala, že se tu nedá vůbec na nic soustředit. Jen můj mazlíček, kocourek Archie, byl natolik duchaplný, že se rozvalil na židli a nedovolil si na mě ani mňouknout.

V noci na sedmadvacátého jsem vůbec nespala. Mozek mi stále pracoval na sto procent a místo snů mi zásoboval chvíle odpočinku analýzou bodu zvratu a podnikovými funkcemi.

Vzorečky, pojmy a definice mi daly pokoj v momentě, kdy jsem uslyšela tolik známou melodii...

„Vypni kruci ten budík! Na co ho máš, když vzbudí všechny ostatní, jen ne tebe!!!“ křičela na mě Jana. Beztak to bylo ze spaní, protože se jen otočila na druhý bok a spokojeně oddychávala dál. V kuchyni si všimnu vzkazu na stole.

V ledničce máš rizoto na večeři. Ve špajzu je chleba, tak si vezmi, kolik chceš. Pozdravuj v Brně a napiš dobře ty zkoušky!

Archie byl celý umňoukaný. Nelíbilo se mu, že odjíždím. Ostatně jako pokaždé. Snahy o to, aby se dostal do mé tašky, jsem bojkotovala velmi rychle. Ještě v autobuse nadatlím Angee smsku.

„Vyjízdim z Vyskova. V devet mam zkousku. Pak jeste neco vyridim a sejdem se na obede. Skebla uz je taky na kolejich?“

Ty dvě jsou to nejlepší, co mě mohlo v Brně potkat. Angee je vysoká blondýna. Snaží se to sice důkladně maskovat tmavou hřívou, kterou často obnovuje – ale všichni víme, kde je pravda. Je sice až ze Šumperka, ale nářečí se díky bohu neprojevuje. Ze všeho nejvíc miluje koně, make-up a Edwarda ze *Stmívání*.

Kačka, které nikdo neřekne jinak než Škebla, je typická svým *hrošením* (= koupáním) a upřímností, která dokáže být někdy až *hnusně pravdivá*. Bydlí kousek ode mě, ale paradoxně máme občas největší problém si porozumět. Ze všeho nejvíc nesnáší kočky, neutřené nádobí a Jacoba ze *Stmívání*.

Během pár minut mi přijde smska pro štěstí u zkoušky od Gabky. To je další človíček v Brně, za kterého jsem moc ráda. Je dlouhovlasou brunetkou z Opavy, která mě naučila používat větu, kterou jsem doteď nesnášela – *Já též*. Nadevše miluje psy, Vánoce a svého přítele. Edward a Jacob by holt utřeli...

Cesta mi uběhla rychle. Možná až moc. Spoustu vysokoškoláků zahlcenými skripty jsem zahlídla už v šalině a daleko větší šok mě čekal před posluchárnou. Tehdy jsem si uvědomila, že *jeden den zřejmě nestačí*...

Usadila jsem se mezi ostatní. Vybrala jsem si super místo. Bylo mi to však stejně k ničemu, protože profesorka nám zasedací pořádek určila následovně – a to přesně podle *svých* představ.

„Zapomněla jsem snad ještě na něco?“ otočila se na své asistenty.